

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **T. A. L.**, státní příslušník Vietnamu
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
se sídlem Praha 2, Vinohradská 22

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2023, č. j. MV-59742-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 23. 1. 2023, č. j. OAM-48237-6/DP-2022. Tímto usnesením bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastaveno správní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

řízení vedené pod sp. zn. OAM-48237/DP-2022. Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoložil doklad o zajištění prostředků k pobytu na území.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Konkrétně žalobce nesouhlasil s vypořádáním odvolacích námitek. Uvedl, že dne 31. 1. 2023, tj. v průběhu odvolací lhůty, byly správnímu orgánu zaslány chybějící náležitosti žádosti, zejména doklad prokazující prostředky žalobce k pobytu na území. Náležitosti doložené k žádosti pak byly datovány před datem vydání prvostupňového rozhodnutí, což prokazuje, že žalobce v rozhodné době disponoval dostatečnými příjmy dle požadavku zákona. K pochybení došlo ze strany zmocněné zástupkyně, žalobce je sám nezavinil, avšak nese za ně odpovědnost. Žalobce si byl vědom svého pochybení, avšak důsledky, jež pro něj má napadené rozhodnutí, považoval za nepřiměřené. Uvedl, že bylo namístě zásadu koncentrace řízení použít, nikoli však toliko paušálně bez ohledu na důsledky takového postupu. Zásada koncentrace řízení není neomezená a v určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech. Koncentrační zásada se neuplatní i v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost. Předmětné řízení se sice vede o žádosti žalobce, které nebylo zahajováno z moci úřední, nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání, avšak nepřihlédnutí k doloženým podkladům za situace, kdy jsou podklady dokládány nejpozději spolu s odvoláním, navíc v rámci pobytového řízení, lze označit za nesouladné s principy materiálního právního státu. Řízení o prodloužení pobytu cizince není řízením obdobným jiným řízením zahajovaným na žádost účastníka, které lze po jeho zastavení z důvodu koncentrace snadno opakovat novým podáním žádosti. V případě pobytové žádosti je nemožné obecně podat novou žádost na území ČR, kde cizinec, jenž se dopustí, byť i nedopatřením, chyby v podobě pozdního doložení náležitostí, musí území ČR opustit a podat novou žádost prostřednictvím zastupitelského úřadu, většinou toliko v zemi původu. Přístup k podání takové žádosti je tak omezen finančně (cizinec musí disponovat nemalou částkou peněz, aby mohl financovat cestu a pobyt v zahraničí po dobu nejméně několika měsíců), časově a jde o vážný zásah do soukromého života takového cizince, který na území plní účel pobytu, a musí jej přerušit a bez garance jistoty se pokusit získat pobyt opětovně ze země původu. Pominout nelze ani faktor náhody, jenž je přítomen v nedůstojném procesu registrace termínu k podání žádosti, jež probíhá v omezeném režimu v rámci časového závodu (z kapacitních důvodů). Za popsané situace je nepřihlédnutí k doloženým náležitostem aktem nehospodárnosti řízení a porušením principů správního řízení.
4. K tomu žalobce dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15. V návaznosti na uvedený nález tvrdil, že koncentrace postrádá v daném případě smyslu, racionality a svého účelu. Zastavení řízení v době, kdy lze žádosti vyhovět, odporuje cílům správního řízení a principům spravedlnosti a zároveň správní orgány i účastníky zatěžuje mnohem více. Přitom je správní orgán vázán zásadami správního řízení, zejména

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zásadou dobré správy, kdy by se měl nejen snažit předejít vzniku újmy účastníků řízení, ale rovněž se jim snažit vycházet vstříc. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 3 Azs 4/2020, ze kterého dle žalobce vyplývá, že za situace, kdy účastník doloží chybějící náležitosti alespoň v odvolacím řízení a již nic nebrání vyhovění žádosti, je třeba zkoumat, zda je postup trvající na zastavení řízení přiměřený. Tvrdil, že zásadu koncentrace lze výjimečně prolomit, leží-li v dané situaci na jedné misce vah efektivita správního řízení chráněná uvedeným pravidlem správního řádu a na straně druhé zájem chráněný českým ústavním pořádkem.

5. Dle žalobce je nutné přihlédnout k tomu, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. K jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat.
6. Žalobce se domníval, že postup správních orgánů je přepjatě formalistický a naprosto nepřiměřený okolnostem případu. Ačkoli zásada koncentrace řízení má naprosto legitimní využití, pokud jde o řízení o žádosti, které je v dispozici účastníků řízení, ani zde nelze postupovat paušálně a formalisticky, neboť účelem a cílem každého správního řízení musí být primárně dosažení spravedlivého rozhodnutí vydaného ve veřejném zájmu. V daném případě je zjevné, že důsledky zastavení řízení o žádosti žalobce (nutnost vycestovat, ukončit či přerušit na neznámou dobu studium a život na území) jsou naprosto nepřiměřeně intenzivnější, než je důvod, pro který bylo řízení zastaveno. Situace žalobce není běžná, nýbrž mimořádná, neboť k tak mimořádně negativnímu dopadu do jeho soukromého života došlo toliko z důvodu zcela formalistického. Navíc žalobce prokazatelně chybějícími doklady jen chvilku po uplynutí stanovené lhůty plně doložil, a tedy splňoval veškeré zákonem stanovené podmínky pro prodloužení svého pobytu na území.
7. Dle žalobce je rozhodnutí zcela nepřiměřené, resp. v rozporu s pro ČR závaznými mezinárodními dokumenty, jako je zejména Evropská úmluva, neboť jeho důsledky mají zjevně dramatický dopad do soukromého života žalobce, a porušuje tedy čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Povinnost posoudit dopad do soukromého života cizince přitom stíhá orgány státu dle judikatury Nejvyššího správního soudu i v řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. To lze dovodit z čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30), resp. to plyne přímo z čl. 8 Úmluvy (rozsudek ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Podle posledně uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života uvažovat i v případě cizince, u něhož správní orgán dospěl důvodně k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti. Přitom poměry žalobce zcela jasně deklarují zvláštní okolnosti a mimořádnost jeho situace, již bylo třeba řádně posoudit, a zejména obsáhnout v úvahách zabývajících se tím, proč ani známé či tvrzené okolnosti nevedou v důsledku k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí či porušení čl. 8 Evropské úmluvy. Napadené rozhodnutí přitom otázku přiměřenosti pomíjí, vyjma odkazu žalovaného na judikaturu a svou rozhodovací činnost, jež však neřeší otázku souladu postupu správních orgánů s čl. 8 Úmluvy. Přitom žalobce nepřiměřenost a nesoulad rozhodnutí s Úmluvou výslovně namítal, a tedy byl dán žalovanému dostatečný prostor pro posouzení protichůdných zájmů žalobce a státu. Taková úvaha, jež by balancovala zájem žalobce a zájem státu ve vztahu k důvodům zastavení řízení a jejich odstranění, však není v rozhodnutí vůbec obsažena. Takový postup a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné a odporuje § 68 odst. 3 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť námitky žalobce se shodují s odvolacími námitkami, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Dále uvedl, že v daném případě bylo zcela namístě uplatnění zásady koncentrace. Žalobce byl dne 5. 12. 2022 vyzván podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, kdy byl správním orgánem I. stupně v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu poučen o nutnosti doložit doklad o zajištění prostředků k pobytu na území nebo doklad o příjmu. Žalobce však požadovaný doklad doložil až dne 31. 1. 2023, tedy po vydání usnesení správního orgánu I. stupně, ačkoliv měl tento doklad k dispozici již při podání žádosti, dne 4. 12. 2022. Namítali účastníci, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Tato podmínka však v posuzovaném případě nebyla splněna. Žalovaný tedy v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů nemohl než potvrdit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ačkoliv byl doklad předložen v rámci odvolacího řízení, nemohl k němu přihlížet. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou citovala v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, a rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32.
10. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v rámci svého rozhodnutí posoudil komplexně všechny zjištěné skutečnosti, které ze spisového materiálu vyplývají, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se při formulaci závěru, že je dán důvod pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, řídil, jak vyžaduje § 68 odst. 3 tohoto zákona. V rámci napadeného rozhodnutí byly řádně vypořádány všechny námitky žalobce vznesené v průběhu odvolacího řízení. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 4 Azs 123/2019-42.
11. Uzavřel, že správní orgán I. stupně zjistil důvod pro zastavení správního řízení, neboť žalobce po výzvě k odstranění vad žádosti nedoložil zákonnou náležitost žádosti. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, a rozsudek ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 84/2011-137.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítali účastníci, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda žalovaný postupoval v souladu se správním řádem, když v rámci odvolacího řízení uplatnil zásadu koncentrace zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu.
17. Mezi účastníky řízení není sporu o skutkových okolnostech projednávaného případu. Soud tedy pouze rekapituluje, že žalobce dne 5. 12. 2022 požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Výzvou z téhož dne, tj. ze dne 5. 12. 2022, č. j. OAM-48237/DP-2022, byl žalobce vyzván správním orgánem I. stupně k předložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území nebo dokladu o příjmu. K odstranění vad podané žádosti byla žalobci stanovena lhůta 20 dnů ode dne doručení výzvy. Zároveň byl žalobce ve výzvě poučen, že nebude-li vada ve stanovené lhůtě odstraněna, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Uvedenou výzvu si převzala zmocněnkyně žalobce osobně dne 5. 12. 2022. Žalobce ve stanovené lhůtě předmětný doklad nedoložil. Z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně usnesením ze dne 23. 1. 2023, č. j. OAM-48237-6/DP-2022, řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Uvedené rozhodnutí bylo žalobci prostřednictvím jeho zmocněnkyně doručeno dne 27. 1. 2023. Dne 31. 1. 2023 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně potvrzení o vedení účtu ze dne 4. 12. 2022, podle kterého byl žalobce vlastníkem bankovního účtu se zůstatkem cca 131 000 Kč.
18. Na základě shora uvedených skutkových okolností soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když v projednávaném případě aplikoval podle § 82 odst. 4 správního řádu zásadu koncentrace. Aplikací koncentrační zásady v řízení ve věci prodloužení doby platnosti povolení k pobytu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, a ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, atd.) vyplývá, že v řízení o žádostech, a to typicky v pobytových věcech, je uplatnění zásady koncentrace zcela na místě.
19. Soud z celé řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odkazuje s ohledem na argumentaci žalobce zejména na rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě (poznámka soudu: odvolací řízení ve věci neprodloužení povolení k pobytu) nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25)

[poznámka soudu: zdůraznění provedl zdejší soud]. NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc.“.

20. Argumentaci žalobce, podle které nepřihlídnutí k doložení podkladů za situace, kdy jsou podklady dokládány nejpozději s odvoláním, je v rozporu s principy materiálního státu, nepovažuje soud za relevantní. I v tomto případě soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, atd.), podle které je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, nelze tento nedostatek zhojit cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání.
21. Ze skutkových okolností projednávaného případu neplyne, že by žalobci v předložení požadovaného dokladu bránily objektivní důvody. Ostatně nic takového žalobce ani netvrdí. Žalobce disponoval předmětným dokladem již v okamžiku podání žádosti, přičemž jeho nedoložení přičítá pochybení své zmocněnkyně. Uvedený argument však nesvědčí o objektivní příčině, kterou by nemohl žalobce ovlivnit. Bylo totiž výlučně věcí žalobce, jakého zástupce si zvolil a zda jej přiměřeně kontroloval, respektive ujistit se, že veškeré potřebné doklady k jeho žádosti o prodloužení pobytu byly správnímu orgánu doloženy. Neučinil-li tak, nelze toto pochybení přičítat k tíži správních orgánů, ale výlučně žalobci. Žalobci tak nezbyvá, než nést důsledky svého jednání, na které odkazuje v podané žalobě. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit žalobcem poukazované zásady, kterými je správní řízení ovládáno (tj. zásada hospodárnosti, zásada dobré správy apod.), a na ně navazující argumentace.
22. Odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, neshledal soud relevantní, a to s ohledem na odlišné skutkové okolnosti. Uvedený nálezy ze zabýval uplatněním zásady koncentrace a dispozitivnosti v řízení před správním soudem, a to ve věci přezkumu rozhodnutí vydaného v oblasti správního trestání. Oblast správního trestání se však zásadně liší od oblasti přezkumu rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti pobytu, a to mj. i v zásadách, které se v jednotlivých řízeních uplatňují (typicky se zásada koncentrace neuplatní v řízení ve věci přestupku.) Ostatně na specifika oblasti správního trestání sám Ústavní soud v nálezu poukazoval. Právě odlišnost řízení ve věci správního trestání od řízení o žádosti způsobuje, že závěry uvedeného nálezu nelze na projednávaný případ vztáhnout.
23. Soud neshledal důvodnou námitku, ve které žalobce poukazuje na nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí. I v tomto případě soud (ve shodě s žalovaným) odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které u rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož správní orgán o věci meritorně nerozhoduje (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019-46, apod.). Správní orgány tak nepochybily, když se uvedenou otázkou nezabývaly.
24. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, není relevantní, a to pro odlišné skutkové okolnosti. Žalobcem vytčený závěr Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k nezletilému dítěti. Žalobce však nezletilým dítětem není a nebyl jím ani ke dni podání žádosti o prodloužení doby platnosti jeho povolení. Závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené ve výše uvedeném rozsudku tak nelze na projednávaný případ vztáhnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

25. Bez ohledu na výše uvedené soud podotýká, že pokud jde o dopad napadeného rozhodnutí do soukromého života, žalobce v podané žalobě toliko obecně poukazoval na důsledky, které pro něj má napadené rozhodnutí, tj. nutnost vycestovat z území a komplikace spojené s podáním nové žádosti. Konkrétnější žalobce nebyl ani v případě návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, kdy nad rámec již uvedených skutečností odkázal povšechně na „funkční sociální zázemí“ bez jakékoliv bližší specifikace. Soud však má zato, že pouhé obecné důsledky napadeného rozhodnutí, jehož vydání je přičitatelné výlučně žalobci, a toliko obecně tvrzené funkční sociální zázemí nejsou natolik specifické, že by bylo možno bez dalšího dospět k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého života žalobce. Ze stejného důvodu soud neshledal důvodným ani odkaz žalobce na Listinu základních práv a svobod a Úmluvu.
26. Závěrem soud pro úplnost uvádí, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí dostal povinností, které na něj jako odvolací orgán klade § 89 a násl. správního řádu. Zároveň napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný předně náležitým způsobem zjistil skutkový stav věc. Ostatně ten, jak soud uvedl výše, žalobce nikterak nečinil sporným. Následně žalobci sdělil, proč se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně a proč nelze přihlídnout k dokladu, který žalobce předložil až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Konečně se žalovaný i odpovídajícím způsobem zabýval odvolacími námitkami žalobce a žalobci sdělil, proč je nepovažuje za důvodné, a to i s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Soud pak neshledal, že by ze strany žalovaného, případě správního orgánu I. stupně došlo k porušení povinností vyplývajících z § 2 odst. 3 a 4 správního řádu (viz výše).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. prosince 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.